

10 e Kamer

Nr. 836/03
VAN HET PARKET

Nr. 98160
VAN HET ARREST

23 februari 2007

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

not.66.24.1547/97/7 van het Openbaar Ministerie tegen:

1.Nr. , chauffeur, geboren
, wonende te

2.Nr. , zonder beroep, geboren
, wonende te

Beklaagd van : te

de eerste en de tweede :

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek,

- Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1, 1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (*feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000*) door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening,

feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 de t artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit

in casu :

A. op niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 1 mei 1997 tot en met 27 november 1997 :

verbouwen van een stal tot woning

B. vanaf niet nader te bepalen datum in de periode vanaf 1 mei 1997 tot en met 27 november 1997 (plaatsen constructie) tot en met 23.01.2003,

het instandhouden van de in tenlastelegging A omschreven constructie

met de omstandigheid dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van eenzelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk de dag der dagvaarding;

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 25 juni 2003, 17de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Verbeterd de tijdsbepaling voor beide telastleggingen zoals volgt:
Vervanging van de vermelding "datum der dagvaarding" door "23.01.2003".

Veroordeelt elke beklaagde, telkens wegens de telastleggingen A en B samen, tot een geldboete van € 250, vermeerderd met 40 opdecimen, € 1 250 bedragende.

Verstaat dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, de uitgesproken geldboete van € 250 telkens zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 45 dagen.

Spreekt bovendien de verplichting uit om een bedrag van € 10, vermeerderd met 40 opdecimen, € 50 bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, namelijk éénmaal deze bijdrage lastens elke beklaagde.

Legt elkeen der veroordeelden bovendien een vergoeding op van € 25.

Veroordeelt de beklaagden solidair tot de kosten van deze instantie, aan de zijde van het openbaar ministerie in hun geheel begroot op de som van € 149,45.

Nopens de herstellvordering:

Stelt uitdrukkelijk vast dat een herstelmaatregel werd geformuleerd met betrekking tot het perceel gelegen te , ter kadaster gekend onder

Dienvolgens, beveelt aan 1 ° en 2° beklagde over te gaan tot herstel van de plaats in haar oorspronkelijke toestand conform de vordering daartoe van het college van burgemeester en schepenen d.d. 23.02.2002 en 25.04.2002 (stuk 35 en 37 strafdossier);

Bepaalt de termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregel op 1 jaar vanaf de dag waarop onderhavig vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden;

Stelt vast dat er geen dwangsom werd gevorderd bij de niet-naleving van de herstelmaatregel.

Beveelt dat, voor het geval de plaats niet binnen de door de rechtbank gestelde termijn in de vorige staat wordt hersteld, het college van burgemeester en schepenen ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien overeenkomstig hetgeen is bepaald in art. 153 van het Decreet van 18.05.1999 houdende de Organisatie van de Ruimtelijke Ordening.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 2 juli 2003 door de beklaagden.
- 10 juli 2003 door het Openbaar Ministerie tegen beklaagden.

* * *

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de beklaagden in hun middelen van verdediging bij monde van meester
loco meester , beiden advocaat aan
de balie te

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van ,
advocaat-generaal.

* * *

1. De beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk.

2. De kwalificatie van het onder A te last gelegde feit dient te worden verbeterd door vervanging van de woorden "op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 mei 1997 tot en met 27 november 1997" door de woorden "van 1 mei 1997 tot en met 27 november 1997".

De kwalificatie van het onder B te last gelegde feit dient te worden verbeterd door vervanging van de woorden "vanaf niet nader te bepalen datum in de periode vanaf 1 mei 1997 tot en met 27 november 1997 (plaatsen constructie) tot en met 23.01.2003" door de woorden "vanaf 28 november 1997 tot en met 23 januari 2003".

Aan de beklaagden werd hiervan kennis gegeven.

De aldus verbeterde telastleggingen A en B hebben betrekking op hetzelfde feit als datgene dat er in de oorspronkelijke dagvaarding respectievelijk aan ten grondslag ligt.

3. Het onder A, zoals verbeterd, te last gelegde feit maakt thans een inbreuk uit op art.99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid 1 en 3°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999) zoals inmiddels gewijzigd bij decreten van 28 september 1999, 26 april 2000, 13 juli 2001, 8 maart 2002, 19 juli 2002, 4 juni 2003, 21 november 2003, 7 mei 2004, 22 april 2005 en 10 maart 2006, hierna genoemd DORO

Met betrekking tot de verbeterde telastlegging B is het zo dat het artikel 146, 3° lid DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003, in de mate dat het niet vernietigd werd door het Arbitragehof bij arrest nr. van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge art.2 lid 2 Sw. dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het onder B te last gelegde misdrijf van in stand houden is in casu niet langer strafbaar. De handelingen en werken zijn immers gelegen in woongebied met landelijk karakter, geen ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van art.146, 4°lid DORO. De opheffing van het strafbare karakter van het te last gelegde misdrijf nadat de rechter van de strafvordering werd geadieerd door de betekening van de oorspronkelijke dagvaarding heeft het verval van de er op steunende strafvordering tot gevolg.

Deze opheffing van het strafbare karakter van het te last gelegde misdrijf brengt niet mee dat de bewezen instandhouding, die strafbaar was in de periode waarin zij plaatsvond, niet langer de grondslag zou kunnen uitmaken van de herstellvordering, noch dat het Hof zijn bevoegdheid zou verliezen om er over te oordelen nu zij voor de strafrechter werd ingesteld op een ogenblik dat de instandhouding nog strafbaar was.

4. De verjaringstermijn van de strafvordering met betrekking tot de verbeterde telastlegging A nam een aanvang op de datum van het laatste feit, dit is 27 november 1997. De termijn werd regelmatig gestuit door het kantschrift van de procureur des Konings van 5 augustus 2002. Sedertdien zijn minder dan 5 jaren verlopen zodat de strafvordering met betrekking tot de verbeterde telastlegging A niet vervallen is door verjaring.

5. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof is de telastlegging A, zoals nader omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding en hiervoor onder 2 verbeterd, lastens de beide beklaagden bewezen.

6. De straf thans op het misdrijf gesteld verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald; gelet op hetgeen is voorgeschreven in art.2, al.2 van het Strafwetboek past het Hof de minst zware straf toe, zijnde deze bepaald in voormeld coördinatiedecreet betreffende de ruimtelijke ordening van 22 oktober 1996.

De beklaagden hebben wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht. Het belang van de gemeenschap bij de

naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen hebben zij totaal ondergeschikt gemaakt aan hun persoonlijke belangen. Ofschoon een aanvraag tot het bekomen van een vergunning voor de verbouwen uitdrukkelijk was geweigerd gingen zij er toch toe over.

Slechts een geldboete zoals hierna bepaald vormt daarom voor ieder van hen een passende bestraffing, van aard hen te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de wettelijke voorschriften ter zake dienen te houden.

Het Hof houdt bij de bestraffing rekening met het feit dat het misdrijf na 31 december 1994 werd gepleegd en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 (B.S. 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in art.2, 2° lid van het Strafwetboek en art.15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimen, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr.974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (art.5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en art.3 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij art.71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en andere bepalingen, die in toepassing van art.1 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, dat art.91, 2° lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken wijzigt, € 25 bedraagt.

7. Het college van burgemeester en schepenen van vordert in zijn brief van 25 april 2002 het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand (stuk 37).

Tot deze herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskenning van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet. Het staat niet aan het Hof de opportuniteit van die vordering te beoordelen.

Het college van burgemeester en schepenen van verleende op 13 juli 2006 een stedenbouwkundige vergunning voor de "regularisatie 1° berging+slopen deel 2° berging" (de verbouwde stal blijkt bij de oprichting ook niet vergund te zijn geweest). Op 27 juni 2006 verleende het college reeds een stedenbouwkundige vergunning voor de

“functiewijziging van toonzaal naar woning”. De vergunningen betreffen geen regularisatie van de door het misdrijf tot stand gebrachte toestand; de vergunningen impliceren immers grotendeels het gevorderde herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, vermits de constructie waarop de telastlegging A betrekking heeft opnieuw tot een berging zal worden omgevormd wanneer de vergunde werken worden uitgevoerd. Het wonen zal niet langer in de berging gebeuren waarop de telastlegging A betrekking heeft, maar in de tot woning omgevormde toonzaal gelegen aan de straatzijde.

Het herstel is derhalve nog nodig om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen; het houdt in dat de tot woning omgevormde stal/berging opnieuw wordt omgevormd tot berging overeenkomstig hetgeen werd vergund op 13 juli 2006. Vermits de beklaagden de werken om begrijpelijke financiële redenen zo veel mogelijk zelf zullen uitvoeren dient de termijn voor het herstel ruim te worden bepaald en wel op 2 jaar, zoals gevraagd door de beklaagden.

Het college vordert niet de verbeurte van een dwangsom bij niet naleving van het bevel tot herstel.

**OP DEZE GRONDEN,
Het Hof, rechtsprekend op tegenspraak,**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald,

38, 40, 41, 66 en 100 Strafwetboek,

162, 190, 194, 195, 210 en 211 Wetboek van Strafvordering,

2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, artikel 23 van het KB van 19 december 2003 en artikel 1 van het KB van 31 oktober 2005,

91 al. 2 van het K.B. van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 23 december 1993,

1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

wijzigd het bestreden vonnis als volgt:

verbetert de telastleggingen A en B zoals hiervoor vermeld onder 2,

verklaart de strafvordering met betrekking tot de verbeterde telastlegging B vervallen door de opheffing van het strafbare karakter van het in stand houden,

veroordeelt elke beklaagde voor het misdrijf omschreven in de verbeterde telastlegging A tot een geldboete van € (250, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 1 239,47 of telkens een vervangende gevangenisstraf van 45 dagen,

legt de beklaagden elk de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus telkens gebracht op € 137,50, te betalen in de wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders,

veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

beveelt aan elke beklaagde over te gaan tot het herstel van de plaats in Lede, nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand door de tot woning verbouwde berging opnieuw om te bouwen tot berging overeenkomstig de stedenbouwkundige vergunning verleend door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Lede op 13 juli 2006 binnen een termijn van twee jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet aldus in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Lede van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in art.153 DORO,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten in beide aanleggen gemaakt, deze aan de zijde van het openbaar ministerie bepaald op € 156,57 in eerste aanleg en op € 73,07 in beroep, vaststellend dat al deze kosten ondeelbaar werden veroorzaakt door het bewezen verklaarde misdrijf.

Kosten:

Afschriften:	22,80
Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
Dagvaarding:	13,63

	66,43
+ 10 % :	6,64

Totaal :€	
	73,07

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van 23 februari 2007.

Aanwezig :

, kamervoorzitter,

, raadsheer,

, raadsheer,

, advocaat-generaal,

, griffier;